

Arrest

nr. 175 984 van 7 oktober 2016
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 11 mei 2016 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 2 mei 2016 tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 23 mei 2016 met referentenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 augustus 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 augustus 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat D. GEENS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. VAN DE PUTTE, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij verklaart de Turkse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn X.

Op 16 maart 2016 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de staatssecretaris) de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Op 2 mei 2016 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

Op 2 mei 2016 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod van 3 jaar (bijlage 13sexies). Dit is de bestreden beslissing, die op dezelfde dag aan de verzoekende partij ter kennis wordt gebracht en waarvan de motieven luiden als volgt:

"INREISVERBOD

Aan de heer, die verklaart te heten:

naam: Y.(...)

voornaam: S.(...) A.(...)

geboortedatum: 05.03.1981

geboorteplaats: A.

nationaliteit: Turkije

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 02/05/2016 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

☐ *1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;*

☒ *2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.*

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan een bevel om het grondgebied te verlaten dat op 16.03.2016 aan betrokkene werd betekend.

Een vroegere beslissing tot verwijdering werd dus niet uitgevoerd.

Betrokkene weigert hardnekkig aan de terugkeerverplichting te voldoen. Om deze redenen wordt aan betrokkene in toepassing van art. 74/11, §1, 2°, van de wet van 15.12.1980 een inreisverbod opgelegd

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar:

Artikel 74/11, §1, tweede lid:

☐ *voor het vrijwillig vertrek is geen enkele termijn toegestaan en/of*

☒ *een vroegere beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd*

Betrokkene verklaart dat hij 27.03.2015 vanuit Nederland naar België kwam. Op 22.10.2013 deed betrokkene te Antwerpen een verklaring van wettelijke samen woonst met een Belgische onderdane (C.(...) D.(...), geb. 03.07.1978). Op 24.03.2016 weigerde de stad Antwerpen deze wettelijke samen woonst te registreren na negatief advies van het Parket van Antwerpen (van 21.03.2016) nadat was vastgesteld dat betrokkene trachtte een wettelijke samen woonst te laten registreren die niet gericht was op het aangaan van duurzame verbintenis tussen partners maar op het verwerven van een verblijfsrecht.

De weigering van registratie van wettelijke samen woonst vormt een contra-indicatie inzake het bestaan van een werkelijk gezinsleven, zodat kan geconcludeerd worden dat dit inreisverbod geen schending van artikel 8 van het EVRM inhoudt.

Hoe dan ook toont betrokkene niet aan dat hij enkel in België een gezinsleven kan hebben en dat het niet mogelijk zou zijn om een gezinsleven te ontwikkelen in zijn land van herkomst. Het louter feit dat Mevr C.(...) D.(...) niet kan gedwongen worden het Belgisch grondgebied te verlaten maakt niet dat hij betrokkene niet vrijwillig zou kunnen volgen naar Turkije. Zowel betrokkene als Mevr C.(...) D.(...) wisten dat het gezinsleven in België van af het begin precair was, gelet op de illegale verblijfssituatie van betrokkene in België.

Het beroep tegen de weigering tot registratie van wettelijke samen woonst dat betrokkene indiende bij de Rechtbank van Eerste Aanleg houdt op zich geen schending in van artikel 8 van het EVRM

inhouden. Bovendien ressorteren vorderingen die betrekking hebben op wettelijke samen woonst zoals bedoeld in het Burgerlijk Wetboek, niet onder de gevallen waarin krachtens het Gerechtelijk Wetboek persoonlijke verschijning verplicht is. Betrokkene kan hieruit dan ook geen moeilijk te herstellen nadeel puren. In het geval de procedure bij de familierechtbank ertoe zou leiden dat de samen woonst alsnog mag geregistreerd worden, kan betrokkene bij de voor hem bevoegde Belgische vertegenwoordiging een intrekking van dit inreisverbod en visumaanvraag indienen op grond van deze geregistreerde samen woonst.

Betrokkene heeft dan ook geen enkel wettelijk motief om alsnog in België te verblijven. Uit hetgeen voorafgaat en in het belang van de immigratiecontrole is een inreisverbod van 3 jaar, gelet op de hardnekkigheid van betrokkene om illegaal op het grondgebied te willen verblijven, meer dan proportioneel. Uit onderzoek van het dossier blijkt niet dat er specifieke omstandigheden aanwezig zijn die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod van minder dan drie jaar.”

Op 27 mei 2016 dient de verzoekende partij een asielaanvraag in.

Op 27 mei 2016 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies).

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel, van het rechtszekerheidsbeginsel, van het vertrouwensbeginsel en van de hoorplicht.

2.1.1. De verzoekende partij adstrueert haar enig middel als volgt:

“Artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen en artikel 62 van Vreemdelingenwet bepalen dat de administratieve beslissingen zowel in feite als in rechte moeten worden gemotiveerd.

De artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen stellen dat de administratieve handeling uitdrukkelijk dient te worden gemotiveerd en dat in de motivering van de akte de feitelijke en de juridische motivering dienen te worden opgenomen. Bovendien dient de motivering afdoende te zijn. Zo stipuleert artikel 62 van de Vreemdelingenwet het volgende:

“De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed.[...]”

Er moet worden benadrukt dat conform artikelen 2 en 3 Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen in de motivering van de administratieve beslissing steeds uitdrukkelijk de feitelijke en de juridische gronden vermeld moeten worden opdat de betrokken perso(o)n(en) kennis zouden hebben van gronden waarop de administratieve overheid zich baseert om een (weigerings)beslissing te nemen.

Uit de samenlezing van de artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen volgt duidelijk dat:

a) De administratieve beslissing uitdrukkelijk dient gemotiveerd te worden;

b) In de motivering (opgenomen in de betrokken administratieve beslissingen – in casu de bijlage 13sexies dd. 25.6.2014) zowel de feitelijke als de juridische gronden dienen vermeld te worden;

c) De motivering afdoende dient te zijn;

De administratieve beslissing is slechts afdoende gemotiveerd wanneer de aangehaalde motieven draagkrachtig zijn rekening houdend met de evenredigheid van de te nemen beslissing door de administratieve overheid. Zo kan er slechts sprake zijn van een afdoende motivering wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de bestuurde in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is de genomen beslissing aan te vechten.

Er is sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel wanneer men zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een dergelijke keuze is gekomen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het is de taak van Uw Raad om het oordeel van het bestuur onwettig te bevinden wanneer de administratieve beslissing tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (R.v.St. n° 82.301 van 20 september 1999; R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei

2010; R.v.V. arrest nr. 28602 van 11 juni 2009, punt 2.3. in fine en R.v.V. arrest nr. 28599 van 11 juni 2009, punt 2.4. in fine).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (R.v.St. arrest n° 154.954 van 14 februari 2006; R.v.St. arrest n° 167.411 van 2 februari 2007; R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratieve overheid bij het nemen van de beslissing moet steunen op ALLE GEGEVENS van het betreffende dossier en op ALLE daarin vervatte dienstige stukken (R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010; R.v.V. arrest n° 28.599 van 11 juni 2009, punt 2.4.).

Het rechtszekerheidsbeginsel in combinatie met het vertrouwensbeginsel houdt in dat een rechtsonderhorige erop moet kunnen vertrouwen dat de administratieve overheid een vaste gedragslijn zal blijven aanhouden en dat de rechtsonderhorige bij het uitblijven van enig handelen van de administratieve overheid ervan mag uitgaan dat er geen reden zal bestaan dat het bestuur anders zal handelen dan de schijn die zij heeft opgewekt door te verzuimen te handelen. De rechtsonderhorige mag er dan ook op rekenen dat hij niet langer in een rechtsonzekere positie verkeert, zodat hij erop kan vertrouwen dat er geen reden bestaat dat de administratie een andere gedragslijn zal aannemen.

Het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur van de hoorplicht houdt in dat een rechtsonderhorige het recht heeft om te worden gehoord of om zijn standpunt naar voor te brengen wanneer een administratieve overheid het overweegt om ten aanzien van een rechtsonderhorige een ernstige maatregel te nemen gebaseerd op zijn persoonlijk gedrag, dat hem als een tekortkoming wordt aangerekend en welke maatregel van aard is om de belangen van de rechtsonderhorige zwaar aan te tasten.

In casu is de bestreden beslissing van 25.6.2014 op een niet-afdoende wijze gemotiveerd, daar administratieve beslissingen slechts afdoende gemotiveerd zijn wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de bestuurde in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is de genomen beslissing aan te vechten. Bovendien legt het zorgvuldigheidsbeginsel de verwerende partij de plicht op om beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoelen op een correcte en volledige feitenvinding (Cf. R.v.V. arrest n° 28.602 van 11 juni 2009, punt 2.3.). De zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vereist dat de verwerende partij slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (Cf. R.v.V. arrest n° 28599 van 11 juni 2009, punt 2.4.). Overigens staat ook vast dat het redelijkheidsbeginsel Uw Raad toestaat de bestreden beslissing onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat (Cf. Cf. R.v.V. arrest n° 28.602 van 11 juni 2009, punt 2.3. in fine en Cf. R.v.V. arrest n° 28.599 van 11 juni 2009, punt 2.4. in fine).

Verzoeker wenst dat Uw Raad er akte van neemt dat verwerende partij in de bestreden beslissing niet meedeelt waarom er een inreisverbod van 3 jaar werd opgelegd aan verzoeker.

De bestreden beslissing gaat gepaard met een inreisverbod van drie jaar 'omdat verzoeker niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing (d.d. 16.03.2016) tot terugkeerverplichting gevolg heeft gegeven'. Waarom direct gekozen werd voor de maximale termijn, wordt geenszins verduidelijkt. Er wordt enkel vermeld dat verzoeker geen gevolg heeft gegeven aan een het bevel d.d. 16.03.2016 om het grondgebied te verlaten.

Een rechtvaardig evenwicht tussen het algemeen belang en het belang van het individu, is in casu ver te zoeken, en als niet naleven van de terugkeerverplichting het opgelegde inreisverbod in de bestreden beslissing moet dragen, is de sanctie die daarop wordt gesteld te verregaand en volstrekt disproportioneel.

De thans bestreden beslissing schendt aldus de materiële motiveringsplicht, en is zodoende onzorgvuldig en onredelijk tot stand gekomen.

Verzoeker heeft vooreerst duidelijk aangegeven dat hij een relatie heeft met mevr. C.(...) van Belgische nationaliteit.

Bovendien heeft verzoeker geen enkel strafbaar feit gepleegd.

Krachtens artikel 74/11, § 1, eerste lid van vreemdelingenwet, dient de duur van het inreisverbod te worden vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval, dewelke in casu helemaal niet is gebeurd en bijgevolg de voormelde wetsbepaling manifest geschonden heeft.

Artikel 74/11, § 1, eerste, tweede en derde lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

(...)

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de vreemdelingenwet, blijkt dat artikel 74/11 van de vreemdelingenwet een onderdeel betreft van de omzetting van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (Pb.L. 24 december 2008, afl. 348, 98 e.v.).

In die zin wordt in de parlementaire voorbereiding m.b.t. artikel 74/11 van de vreemdelingenwet en het inreisverbod het volgende benadrukt: “De richtlijn legt echter op dat men tot een individueel onderzoek overgaat (overweging 6), dat men rekening houdt met “alle omstandigheden eigen aan het geval” en dat men het evenredigheidsbeginsel respecteert.” (Parl.St. Kamer, 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23).

De bestreden beslissing wordt niet gemotiveerd omtrent de termijn van het inreisverbod.

In de bestreden beslissing wordt op quasi automatische wijze een inreisverbod opgelegd voor de maximumtermijn van drie jaar.

Waarom deze maximumtermijn wordt gehanteerd, wordt niet uiteengezet.

Verzoeker stelt vast dat verwerende partij een inreisverbod oplegt voor de maximale termijn van drie jaar zonder enig onderzoek naar en motivering omtrent de specifieke omstandigheden van verzoeker en de duur van het inreisverbod.

Gezien de verstreckende gevolgen van een inreisverbod, heeft verwerende partij op een kennelijk onredelijke wijze heeft gehandeld.

De bestreden beslissing, in het bijzonder het inreisverbod, is maar schaars gemotiveerd en de weerhouden motivering is niet afdoende. Immers, iedere zorgvuldige en redelijke administratieve overheid dient zijn beslissingen omstandiger te motiveren en dit op een afdoende wijze telkens wanneer verwerende partij een discretionaire bevoegdheid uitoefent.

Er dient te worden vastgesteld dat artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen, artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel schromelijk met de voeten werden getreden. De handelwijze van de verwerende partij getuigt van een kennelijk onredelijk en een kennelijk onzorgvuldig bestuur.

De bestreden beslissing is om die redenen niet afdoende gemotiveerd.

Als feitelijke gronden vermeldt verweerster dat verzoeker:

- niet in het bezit is van een geldig visum, de reglementeringen niet respecteert en geen gevolg heeft gegeven aan een bevel om het grondgebied te verlaten dat hem eerder werd afgeleverd;

Uit de stukken blijkt dat verzoeker een officiële verblijfplaats heeft en de overheid hier minstens van op de hoogte is door de wettelijke samenwoning.

Hieruit blijkt dat hij juist wel initiatief neemt om wettig verblijf te bekomen.

Verzoeker heeft eerder geen pogingen ondernomen om verblijf te bekomen en is hij niet uitgeprocedeerd.

Het eerder bevel werd hem afgeleverd NADAT hij de wettelijke samenwoning had ingediend en VÓÓR de beslissing van de ambtenaar om de aanvraag te weigeren.

Als hij gevolg zou hebben gegeven zou het parket geen onderzoek kunnen voeren, zodat hij gedwongen was geen gevolg te geven aan het eerder bevel.

In die zin zijn de feitelijke gronden niet juist noch precies geformuleerd minstens onvolledig.

Er is geen sprake van een afdoende motivering.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (R.v.St. arrest n° 154.954 van 14 februari 2006; R.v.St. arrest n° 167.411 van 2 februari 2007; R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010).

Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratieve overheid bij het nemen van de beslissing moet steunen op ALLE GEGEVENS van het betreffende dossier en op ALLE daarin vervatte dienstige stukken (R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010; R.v.V. arrest n° 28.599 van 11 juni 2009, punt 2.4.).

Uit de bestreden beslissing blijkt niet dat het bestuur rekening heeft gehouden met de lopende zaak voor de familierechtbank.

Hiermee moet worden rekening gehouden omdat de mevr. C.(...) de Belgische nationaliteit heeft en indien zal blijken dat de relatie echt is, heeft verzoeker recht op verblijf.

Bovendien vermeldt de bestreden beslissing dat de verklaring van wettelijke samenwoning is afgelegd op 22.10.2013, quod non. De verklaring is afgelegd op 21.11.2015.

De bestreden beslissing is dan ook onzorgvuldig genomen.

Het middel is gegrond.

De motivering van het inreisverbod is des te belangrijker aangezien het verbod voor de hele Schengenzone geldt. Met andere woorden, indien er de komende jaren in één van de landen van de Schengenzone voor verzoeker de mogelijkheid zou zijn om zich in regel te stellen met de administratie aldaar en hij aldus een verblijf zouden kunnen bekomen, zou dit allemaal belemmerd kunnen worden door het inreisverbod van 3 jaar dat door verwerende partij wordt opgelegd.

Belangrijk is dat verzoeker de Turkse nationaliteit heeft.

Turkije heeft immers voorwaardelijke toestemming gekregen van de Europese Commissie voor het visumvrij reizen naar Europa. Dit betekent dat de Turken vanaf komende zomer met een biometrisch

paspoort door de EU kunnen reizen. Het visumvrij reizen is onderdeel van het vluchtelingenakkoord dat de EU afgelopen maart sloot met Turkije.

Hoorplicht

Het inreisverbod is dan ook onmiskenbaar gestoeld op het persoonlijk gedrag van verzoeker dat hem als tekortkoming wordt aangerekend.

Uit het bovengestelde blijkt dat in casu aan beide voorwaarden is voldaan, derhalve dat de hoorplicht van toepassing is en het de gemachtigde toekwam om alvorens een inreisverbod voor de duurtijd van 3 jaar op te leggen, verzoeker de gelegenheid te bieden om zijn standpunt hieromtrent uiteen te zetten en op nuttige wijze voor zijn belangen op te komen.

In dit verband dient tevens te worden gewezen op het bepaalde in artikel 74/11, §1, eerste lid Vreemdelingenwet, waarin uitdrukkelijk is voorzien dat de duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval en artikel 74/11, §2, tweede lid Vreemdelingenwet dat bepaalt dat de minister of zijn gemachtigde zich kan onthouden van het opleggen van een inreisverbod in individuele gevallen omwille van humanitaire redenen.

De verwerende partij diende tijdens de bestuurlijke fase aan verzoeker de gelegenheid te bieden om zijn standpunt te laten kennen aangaande het zwaarwegend inreisverbod zodat verzoeker voor zijn belangen kon opkomen. Enkel in dat geval zou verwerende partij met voldoende kennis van zaken en op een zorgvuldige wijze tot een juridisch correcte oordeel komen.

De informatie die verzoeker zou bezorgd hebben zou zeker invloed gehad hebben op de duur van en/of het opleggen van het kwestieuze inreisverbod.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de vreemdelingenwet, blijkt dat artikel 74/11 van de vreemdelingenwet een onderdeel betreft van de omzetting van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (Pb.L. 24 december 2008, afl. 348, 98 e.v.).

In die zin wordt in de parlementaire voorbereiding m.b.t. artikel 74/11 van de vreemdelingenwet en het inreisverbod het volgende benadrukt: "De richtlijn legt echter op dat men tot een individueel onderzoek overgaat (overweging 6), dat men rekening houdt met "alle omstandigheden eigen aan het geval" en dat men het evenredigheidsbeginsel respecteert." (Parl.St. Kamer, 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23).

Het inreisverbod zal tot gevolg dat verzoeker voor een zeer lange periode niet naar België zal kunnen terugkeren en zijn partner niet zal kunnen zien.

De bestreden beslissing is zeer summier gemotiveerd zonder enig onderzoek naar de familiale en sociale situatie van verzoeker.

Gezien de verstreckende gevolgen van een inreisverbod, heeft verwerende partij op een kennelijk onredelijke wijze heeft gehandeld.

Het middel is gegrond."

2.1.2. De in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat er afzonderlijk is gemotiveerd waarom een inreisverbod wordt opgelegd en waarom er wordt gekozen voor een periode van drie jaar. De juridische overweging wordt in de bestreden beslissing weergegeven, namelijk artikel 74/11, §1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet. Ook de feitelijke overwegingen worden weergegeven. Het inreisverbod wordt opgelegd omdat de verzoekende partij geen gevolg heeft gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 16 maart 2016. In de bestreden beslissing wordt gesteld dat de verzoekende partij hardnekkig weigert om aan de terugkeerverplichting te voldoen. Vervolgens wordt in de bestreden beslissing gemotiveerd waarom een inreisverbod van drie jaar wordt opgelegd. Er wordt gesteld dat de registratie van de verklaring van wettelijke samenwoning van de verzoekende partij met mevrouw C.D. geweigerd is geweest door de stad A., na een negatief advies van het parket, omdat de verzoekende partij trachtte een wettelijke samenwoning te registreren die niet gericht was op het aangaan van een duurzame verbintenis tussen partners, maar op het verwerven van een verblijfsrecht. In de bestreden beslissing wordt betoogd dat dit een contra-indicatie vormt van het bestaan van een werkelijk

gezinsleven, waardoor geconcludeerd wordt dat het inreisverbod geen schending van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) inhoudt. Bovendien wordt gesteld dat de verzoekende partij geenszins aantoonbaar dat zij enkel in België een gezinsleven kan hebben. In de bestreden beslissing wordt tevens gewezen op het feit dat zowel de verzoekende partij als mevrouw C.D. kennis hadden van het precaire gezinsleven, gelet op de illegale verblijfssituatie van de verzoekende partij. Er wordt verder gemotiveerd dat de verzoekende partij een beroep heeft ingediend tegen de weigering tot registratie van wettelijke samenwoning en dat dit ook geen schending van artikel 8 van het EVRM inhoudt. Bovendien is de persoonlijke verschijning van de verzoekende partij niet verplicht bij de procedure, waardoor de verzoekende partij dan ook geen voordeel kan putten uit deze procedure ten aanzien van het inreisverbod. In de bestreden beslissing wordt vervolgens gesteld dat indien de bovenvermelde procedure zou leiden tot het feit dat de samenwoning toch geregistreerd zou mogen worden, de verzoekende partij om de intrekking van het inreisverbod kan vragen en een visumaanvraag kan indienen in haar land van herkomst. In de bestreden beslissing wordt dan ook geconcludeerd dat de verzoekende partij geen enkel wettelijk motief heeft om alsnog in België te verblijven. Gelet op het voorgaande en op het belang van de immigratiecontrole wordt gesteld dat een inreisverbod van drie jaar meer dan proportioneel is. Er wordt tevens nog vermeld dat uit het onderzoek van het dossier niet blijkt dat er specifieke omstandigheden aanwezig zijn die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod van minder dan drie jaar.

Gelet op deze motivering kan er geconcludeerd worden dat niet enkel vermeld wordt waarom er een inreisverbod opgelegd wordt, maar de bestreden beslissing bevat ook een specifieke motivering omtrent de duur van het inreisverbod. De verzoekende partij kan dus ook niet dienstig voorhouden dat haar familiale en sociale situatie niet onderzocht werd of dat er niet omtrent haar relatie met mevrouw C.D. gemotiveerd werd.

Bovendien houdt de plicht tot uitdrukkelijke motivering niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet “verder” te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing “het waarom” of “uitleg” dient te vermelden.

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een gestandaardiseerde, stereotiepe en geijkte motivering, dit louter feit op zich nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171 en 27 juni 2007, nr. 172.821).

De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt om te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

2.1.2.1. Waar de verzoekende partij de inhoudelijke motieven van de bestreden beslissing bekritiseert, voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Nazicht van de materiële motiveringsplicht houdt *in casu* eveneens nazicht in van artikel 74/11, §1, van de Vreemdelingenwet, daar de bestreden beslissing op deze bepaling is gestoeld. Deze bepaling luidt als volgt:

“§ 1

De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien:
1° de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden.
2° de onderdaan van een derde land een huwelijk, een partnerschap of een adoptie uitsluitend heeft aangegaan om toegelaten te worden tot verblijf of om zijn recht op verblijf in het Rijk te behouden.
De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.”

De verwerende partij legt *in casu* een inreisverbod van drie jaar op nadat zij heeft vastgesteld dat de verzoekende partij geen gevolg heeft gegeven aan de terugkeerverplichting en hardnekkig weigert om België te verlaten. De verzoekende partij betwist niet dat zij geen gevolg heeft gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 16 maart 2016. Zij stelt echter dat dit bevel werd gegeven nadat zij een verklaring van wettelijke samenwoning had ingediend en voor de beslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand om de registratie van haar contract te weigeren. De verzoekende partij betoogt dat indien zij gevolg had gegeven aan dit bevel, het parket geen onderzoek had kunnen voeren. De verzoekende partij concludeert dat zij gedwongen was om geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten.

Uit het administratief dossier en uit de database van de Raad blijkt dat de verzoekende partij geen beroep bij de Raad heeft ingediend tegen het bevel om het grondgebied te verlaten van 16 maart 2016. Evenmin heeft zij een gemotiveerd verzoek ingediend om de verlenging van de termijn van het bevel te vragen, zoals bepaald in artikel 74/14, §1, derde lid, van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet dan ook niet in waarom de verzoekende partij gedwongen werd om geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten, daar er duidelijk opties waren om zich in regel te stellen met deze beslissing of om minstens beroep tegen voormelde beslissing aan te tekenen. Bovendien blijkt dat de beslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand tot weigering van de registratie van een wettelijke samenwoning dateert van 24 maart 2016. Tevens blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat de procureur des konings op 21 maart 2016 een negatief advies verleend heeft. Bijgevolg was dit onderzoek afgerond voor het nemen van het eerder bevel om het grondgebied te verlaten, met name het bevel van 16 maart 2016. Het bevel om het grondgebied te verlaten van 16 maart 2016 geeft de verzoekende partij de tijd tot 15 april 2016 om het grondgebied te verlaten. De verzoekende partij toont niet aan waarom zij niet in staat was om het grondgebied te verlaten nadat de beslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand werd genomen.

Waar de verzoekende partij verder nog aanvoert dat er met meerdere elementen geen rekening is gehouden, wijst de Raad er op dat uit de bestreden beslissing blijkt dat er wel rekening werd mee gehouden, zoals al werd aangegeven in punt 2.1.2.1. van dit arrest. Zo wordt er gemotiveerd over de relatie van de verzoekende partij met mevrouw C.D. en over de lopende zaak bij de familierechtbank: *“Betrokkene verklaart dat hij 27.03.2015 vanuit Nederland naar België kwam. Op 22.10.2013 deed betrokkene te Antwerpen een verklaring van wettelijke samenwoning met een Belgische onderdane (C.(...) D.(...), geb. 03.07.1978). Op 24.03.2016 weigerde de stad Antwerpen deze wettelijke samenwoning te registreren na negatief advies van het Parket van Antwerpen (van 21.03.2016) nadat was vastgesteld dat betrokkene trachtte een wettelijke samenwoning te laten registreren die niet gericht was op het aangaan van duurzame verbintenis tussen partners maar op het verwerven van een verblijfsrecht.*

De weigering van registratie van wettelijke samenwoning vormt een contra-indicatie inzake het bestaan van een werkelijk gezinsleven, zodat kan geconcludeerd worden dat dit inreisverbod geen schending van artikel 8 van het EVRM inhoudt.

Hoe dan ook toont betrokkene niet aan dat hij enkel in België een gezinsleven kan hebben en dat het niet mogelijk zou zijn om een gezinsleven te ontwikkelen in zijn land van herkomst. Het louter feit dat Mevr C.(...) D.(...) niet kan gedwongen worden het Belgisch grondgebied te verlaten maakt niet dat hij betrokkene niet vrijwillig zou kunnen volgen naar Turkije. Zowel betrokkene als Mevr C.(...) D.(...) wisten dat het gezinsleven in België van af het begin precair was, gelet op de illegale verblijfssituatie van betrokkene in België.

Het beroep tegen de weigering tot registratie van wettelijke samenwoning dat betrokkene indiende bij de Rechtbank van Eerste Aanleg houdt op zich geen schending in van artikel 8 van het EVRM inhouden. Bovendien ressorteren vorderingen die betrekking hebben op wettelijke samenwoning zoals bedoeld in het Burgerlijk Wetboek, niet onder de gevallen waarin krachtens het Gerechtelijk Wetboek persoonlijke verschijning verplicht is. Betrokkene kan hieruit dan ook geen moeilijk te herstellen nadeel puren. In het geval de procedure bij de familierechtbank ertoe zou leiden dat de samenwoning alsnog

mag geregistreerd worden, kan betrokkene bij de voor hem bevoegde Belgische vertegenwoordiging een intrekking van dit inreisverbod en visumaanvraag indienen op grond van deze geregistreerde samen woont." De Raad stelt vast dat de verzoekende partij deze motieven niet betwist, laat staan weerlegd. Verder laat de verzoekende partij na te verduidelijken met welke andere elementen geen rekening werd gehouden.

Waar de verzoekende partij stelt dat er bij het opleggen van een termijn van drie jaar rekening had gehouden worden met de specifieke omstandigheden van haar geval en daarbij verwijst naar het feit dat de verzoekende partij geen strafrechtelijke feiten heeft gepleegd, wijst de Raad op het volgende. De verzoekende partij toont geenszins aan dat het feit dat zij een blanco strafblad heeft, moet leiden tot een inreisverbod van minder dan drie jaar. Bovendien wordt er in de bestreden beslissing uitgebreid gemotiveerd waarom de verwerende partij *in casu* een inreisverbod van drie jaar oplegt. In de bestreden beslissing wordt tevens het volgende gesteld: *"Uit onderzoek van het dossier blijkt niet dat er specifieke omstandigheden aanwezig zijn die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod van minder dan drie jaar."* Met de loutere bewering dat de verzoekende partij geen strafbare feiten heeft gepleegd, weerlegt de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing niet.

De verzoekende partij stelt vervolgens in haar verzoekschrift dat zij gedurende de komende drie jaar geen verblijf kan bekomen in alle staten van de Schengenzone omwille van dit inreisverbod. De Raad wijst er in eerste instantie op dat dit een hypothetisch betoog is daar de verzoekende partij geenszins aantoonbaar dat zij verblijf wenst te krijgen in een staat van de Schengenzone. Bovendien kan de verzoekende partij op elk moment de opheffing of opschorting van het inreisverbod vragen zoals bepaald in artikel 74/12, §1 van de Vreemdelingenwet. Er dient tevens gewezen te worden op artikel 11.4 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn). Deze bepaling stelt : *"De lidstaat die overweegt een verblijfstitel of een andere vorm van toestemming tot verblijf af te geven aan de onderdaan van een derde land jegens wie een door een andere lidstaat uitgevaardigd inreisverbod geldt, pleegt vooraf overleg met de lidstaat die het inreisverbod heeft uitgevaardigd en houdt rekening met diens belangen, overeenkomstig artikel 25 van de Schengenuitvoerings-overeenkomst."*

Waar de verzoekende partij nog verwijst naar de voorwaardelijke toestemming van de Europese Commissie aan Turkije om visumvrij te kunnen reizen naar de Europese Unie, dient er op gewezen te worden dat dit een politiek akkoord is dat op heden nog geen rechtsgevolgen resorteert. Daarenboven maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat een persoon, die visumvrij het Schengengrondgebied mag betreden, geen inreisverbod kan opgelegd krijgen.

Met haar betoog maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissing te schragen. Een schending van de materiële motiveringsplicht *juncto* artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond. Dit onderdeel van het middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

2.1.2.2. *In casu* wordt niet betwist dat het hoorrecht, als algemeen beginsel van Unierecht, van toepassing is. Luidens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie dat de grondrechten, zoals de eerbiediging van de rechten van verdediging waarbinnen het hoorrecht moet worden geplaatst, geen absolute gelding hebben, maar beperkingen kunnen bevatten, mits deze werkelijk beantwoorden aan de doeleinden van algemeen belang die met de betrokken maatregel worden nagestreefd, en, het nagestreefte doel in aanmerking genomen, geen onevenredige en onduidelijke ingreep impliceren waardoor de gewaarborgde rechten in hun kern worden aangetast (arresten *Alassini e.a.*, C-317/08- C-320/08, EU:C:2010:146, § 63, G. en R., EU:C:2013:533, § 33, alsmede *Texdata Software*, C-418/11, EU:C:2013:588, § 84; HvJ 11 december 2014, C-249/13, *Boudjlida*, § 43). Een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het hoorrecht, leidt naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, *M.G. e.a.*, § 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, *Frankrijk/Commissie*, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, § 31; 5 oktober 2000, *Duitsland/Commissie*, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, § 101; 1 oktober 2009, *Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad*, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, § 94, en 6 september 2012, *Storck/BHIM*, C 96/11 P, § 80).

Zoals blijkt uit hetgeen voorafgaat heeft het vervullen van de hoorplicht maar zin voor zover het horen voor de overheid informatie kan opleveren die haar behoedt voor een vals beeld van de feiten of die haar appreciatie van de feiten kan beïnvloeden, kortom informatie die de overheid van de overwogen, voor de betrokkene nadelige beslissing kan afhouden. De verzoekende partij beperkt haar kritiek echter tot het louter theoretisch aanvoeren van een schending van de hoorplicht, zonder enigszins te verduidelijken welke elementen aanleiding hadden kunnen geven tot een andersluidende beslissing. De Raad moet bijgevolg vaststellen dat de verzoekende partij niet aantoont dat het niet daadwerkelijk horen haar de mogelijkheid heeft ontnomen om zich zodanig te verweren dat de besluitvorming inzake het opleggen van een inreisverbod een andere afloop had kunnen hebben.

Een schending van de hoorplicht als beginsel van het Unierecht of van artikel 41 van het Handvest wordt niet aangenomen. Het middel, voor zover het betrekking heeft op de hoorplicht, is ongegrond.

2.1.2.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). De verzoekende partij voert geen andere argumenten aan dan deze die hoger werden besproken zodat haar grief samenvalt met het voorgaande. Dit onderdeel van het middel is ongegrond.

2.1.2.4. Betreffende de schending van het redelijkheidsbeginsel wijst de Raad de verzoekende partij erop dat de keuze die een bestuur maakt slechts het redelijkheidsbeginsel schendt wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de rechter niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). Gelet op de bovenvermelde bespreking van de verschillende onderdelen van het middel dient te worden besloten dat de verzoekende partij geenszins aantoont dat de bestreden beslissing een schending uitmaakt van het redelijkheidsbeginsel. Het middel, voor zover het betrekking heeft op het redelijkheidsbeginsel, is ongegrond.

2.1.2.5. Het rechtszekerheidsbeginsel is een uit de rechtsstaat voortvloeiend beginsel dat inhoudt dat het recht voorzienbaar en toegankelijk dient te zijn zodat de rechtssubjecten in staat zijn de rechtsgevolgen van hun handelingen op voorhand in te schatten, en dat die rechtssubjecten moeten kunnen vertrouwen op een zekere standvastigheid bij het bestuur (I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), *Beginselen van behoorlijk bestuur*, Brugge, die Keure, 2006, 315- 349). Uit de bespreking van de voorafgaande onderdelen blijkt geenszins dat de gemachtigde van de staatssecretaris niet overeenkomstig de geldende bepalingen heeft gehandeld. Het rechtszekerheidsbeginsel is bijgevolg niet geschonden. Dit onderdeel van het middel is ongegrond.

2.1.2.6. Het vertrouwensbeginsel kan worden omschreven als een van de beginselen van behoorlijk bestuur krachtens hetwelk de burger moet kunnen vertrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid, of op toezeggingen of beloften die de overheid in het concrete geval heeft gedaan (RvS 6 februari 2001, nr. 93.104). Het vertrouwensbeginsel houdt in dat door het bestuur bij een rechtsonderhorige gewekte rechtmatige verwachtingen zo mogelijk dienen te worden gehonoreerd (RvS 28 januari 2008, nr. 179.021). De verzoekende partij heeft dit beginsel aangevoerd in combinatie met het rechtszekerheidsbeginsel. Net zoals wat bij de bespreking van het rechtszekerheidsbeginsel wordt gesteld, blijkt geenszins dat de gemachtigde van de staatssecretaris niet overeenkomstig de geldende bepalingen of zijn vaste gedragslijn heeft gehandeld. Dit onderdeel van het middel is eveneens ongegrond.

2.1.2.7. De verzoekende partij heeft geen gegrond middel ontwikkeld.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven oktober tweeduizend zestien door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

M. RYCKASEYS